

som Skat; Udvalget har nu troet, at det var meget ønskeligt, at disse 90,000 Rbd. ikke blive inddragne under Skatten og det af den Grund, at man, naar man var fri for at tage Hensyn til dette Beløb, kunde i det Væsentlige holde sig til det tidligere Resultat; man behøvede ikke at finde en ny Skattnorm, som omfattede Land og Sted; men en saadan ny Skattnorm skulde findes, og altsaa dog et nyt Princip opstilles, dersom man tog Hensyn til de 90,000 Rbd. Er der nu virkelig Grund til saaledes at oplede et nyt Skatteprincip for disse 90,000 Rbd.? jeg troer det ikke, om vi end bleve staaende ved dette Beløb af 90,000 Rbd.; thi før man bestemmer sig til at udskrive en særskilt Skat for at ligne den Udgift af 90,000 Rbd., saa maatte man dog vide, om ikke Statens Finantser vare istand til at udrede disse 90,000 Rbd.; derom vide vi aldeles Intet, og det ærede Medlem, som nys havde Ordet, gjorde meget rigtigt opmærksom paa, at Spørgsmaalet snart maa komme frem med Hensyn til Lovforslaget for 1850, saaledes at det ikke gik an, her at vedtage forud et Resultat for 1851, et Resultat, som aldeles ikke kan begrundes uden paa det Budget, som endnu ikke foreligger, et Resultat, som jo først kunde begrundes, dersom det viste sig, at Finantsernes Stilling til Efteraaret var en saadan, at Budgettet ikke kunde tilvejebringe et Overskud af 90,000 Rbd. Men, siges der, der er jo dog i sin Tid udfiret Standerstat; jeg svarer dertil for det Første, at vi ere slupne bort fra Standerstaten; thi der er gaaet et Aar, hvori Finantserne have afholdt aldeles tilsvarende Udgifter uden Skatters Udskrivning; saaledes at denne formeentlige Tradition, som man vil paaberabe sig, den er virkelig borte. Og det vil dog neppe af Noget nægtes, og

navnlig ikke nægtes af den ærede Finantsminister, at det er et meget besynderligt Resultat, at man, fordi der bliver Tale om en saa ubetydelig Udgift som den, der her er Tale om, da strax skal have en ny Skat. Den ærede Finantsminister vil vist ligesaa godt som Thingets andre Medlemmer erkjende, at der tidligere fulgtes et forunderligt Skuffesystem, som Thinget vistnok ikke billiger, og som der virkelig er al Grund til at forandre, det nemlig, at enhver speciel Udgift har sin specielle Skuffe, saa at man, uagtet de Indtagter, som indfyde i Skufferne A, B og C, frembyde et Overskud, som vilde være tilstrækkeligt til at bestride de Udgifter, som skulde udredes af Skuffen D, dog paalægger en ny Skat, som man lægger i denne Skuffe, for deraf at afholde disse Udgifter, istedetfor at lægge Overskuddet af de andre Skuffer over i Skuffen D. Jeg synes, vi skulde bort fra dette System, vi ere allerede komne fra det, og vi skulle vogte os for at komme tilbage dertil. Da den ærede Finantsminister tilmed har indrømmet, at han ikke godt kan forlange de 60,000 Rbd., saa bliver der kun Spørgsmaal om 30,000 Rbd.; altsaa nu, for disse 30,000 Rbd., at indlade sig paa denne Undersøgelse af, hvorledes en saadan ny Skat skulde fordeles over Land og Kjøbstad, det synes mig dog at være aldeles uhensigtsmæssigt. I et Budget, som løber op til 20 Millioner, der findes vel nok Udveie til 30,000 Rbd.; jeg synes altsaa, der er al Grund til at frigjøre sig selv for det Besvar at afgjøre, hvorledes disse Rigsdagsudgifter skulle lignedes, og altsaa holde sig til de Punkter, hvori man er aldeles enig med Regjeringen, nemlig om at lade en enkelt simpel Skat afløse disse mange forskellige i § 1 opførte Skatter paa Landet.